

telse; den, der sidder daarligst i det, kunde meget snarere trænge til en Lettelse end den, der konverterer for at opnaa billigere Rente. Jeg siger, at Loven i den Form, hvori den her foreligger, sikkert aldeles ikke vil kunne forstaaes af Befolkningen, og den vil vise sig i Praxis at være, jeg tør næsten sige uretfærdig. Jeg holder mig blot til det sidste Exempel, jeg nævnte. Der vil Bægmand sige: det er en Skam, jeg skal betale, fordi jeg faar et nyt Laan, og naar min Nabo faar en billigere Rente, skal han ikke betale. Jeg kan ikke se Andet, end at det er uheldigt, gjennemgaaende er Resultatet det, at de gode Prioriteter kunne konverteres, thi naar Folk faae rigtig gode Prioriteter, nøies de med mindre Rente, men de daarlige Prioriteter, hos de Folk, der sidde daarligt i det og ere daarligst stillede, kunne ikke konvertere. Naar En har en usjæl fjerde Prioritet, som tilshneladende er usjæl, er der ikke Tale om, at han kan opnaa en billigere Rente. Følgen bliver derfor, at Loven nærmest bliver til Gunst for de bedre Stillede, hvorimod Staklerne ikke faae noget Godt af Loven. Jeg kan, som sagt, selv om jeg maa erkjende, at der bør gøres Noget for at hjælpe paa Landbostanden, paa ingen Maade gaa ind paa Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger. Jeg tror, at den ærede Finanzminister ramte Sømmet paa Hovedet, naar han i Folkethinget sagde, at det er et improviseret Lovforslag, det er et Lovforslag, som ikke er tilstrækkelig gennemtænkt. Det tror jeg er den rigtige Betegnelse, men jeg vil saa haabe, at Landssthinget ved et Udvalg vil gennemtænke det noget bedre. Ved Folkethingets anden Behandling — jeg skal her indstøde den Bemærkning, at jeg ikke har kunnet læse tredie Behandling, da den endnu ikke er kommet i Tidenden, og har jeg sagt Noget, som skulde staa i Strid med Bemærkninger ved 3die Behandling, maa dette være min Undskyldning — dreiede Diskussionen sig for en stor Del om det andet Punktum af § 1, nemlig om den Bestemmelse, at naar en Obligation skulde nyde Godt af Loven, skulde Debitor inden 3 Maanedes godtgjøre, at den traadte i Stedet for en ældre Obligation. Efter hvad jeg alt har anført, finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa dette specielle

Spørgsmaal, men jeg vil sige, at denne Bestemmelse i det Hele er mig uforstaaelig. Sagen er den, at naar en Mand skal have et Laan i Stedet for et ældre Laan — lad os antage, at han skylder 10,000 Kr. paa første Prioritet, og den skal han bytte — saa kan han meget vel udstede en ny Obligation paa 10,000 Kr. og lade den thinglæse, men denne Obligation faar en Anmærkning om, at Pantet ikke kan gives, desformodent at der allerede staar 10,000 Kr. paa samme Prioritet i Eiendommen. Det vil med andre Ord sige, at naar han kommer med denne Obligation, faar han ikke Pengene, og jeg veed ikke, hvad Glæde han saa har af den, og paa den anden Side kvitterer den Mand, som skal have disse Penge, ikke sin Obligation, for han faar Pengene. Følgen af, at disse to Transaktioner egentlig skulle foregaa paa en Gang, er den, at Folk gjensidig maa have Tillid til hinanden, eller, hvad der er det Almindelige, de maa have Tillid til en bestemt tredie Mand, som besørger denne Forretning for dem, saa at den ældre Obligation med Kvittering og den nye indleveres paa en Gang til Thinglæsning, og naar den nye saa er thinglæst, og Debitor igjennem den paagjældende juridiske Konsulent har faaet Pengene, udbetaler han dem til Kreditor. Det er næsten umuligt for mig at se, hvorledes en saadan Transaktion kan foregaa, uden at der eksisterer et vist Tillidsforhold euten faaledes, at den ældre Kreditor har den Tillid, at han indleverer Obligationen til Herredsfogeden og siger, at den maa ikke udslættes, før den nye Obligation er thinglæst, eller hvorledes man nu vil indrette det. Min Mening er kortelig den, at jeg ikke ser, at man i dette Tilfælde kan bære sig anderledes ad, end man har gjort alle Dage. Der er mange af de Herrer, der ville vide, at man bærer sig ad netop paa denne Maade, og nogen Forandring deri siner jeg ikke ifølge denne Lov. Man kan jo ikke lade en Obligation thinglæse, lade være med at betregne Thinglæsningsgebyr og Afslæsningsgebyr, og saa lade Manden faae Obligationen, thi naar ser det Offentlige den saa igen? Jeg mener dermed de Embedsmænd, som skulle paase, at Gebyrerne erlægges og Stempleet sættes paa Obligationen. Det vil blive et overordentlig vanskeligt Forhold.